

0616 – 16. juni

Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv. 1Joh 5: 10.

Vi opplever nok at en og annen stiller spørsmål ved om det finnes noe menneske som her i livet kan vite at det er et Guds barn, og om en kan og bør søke noen full forvissning i dette spørsmålet. Dette er vanligvis et av de argumentene de skjuler seg bak, de som egentlig ikke vil omvende seg til Gud, disse som ennå trives best i mørket og uvissheten.

Men hele Skriften bevitner at alle de gamle kristne gjennom troen hadde fått vitnesbyrd om at de hadde Guds velbehag. Bare i en slik tro var de i stand til å gå martyrdøden i møte med fryd. Og apostlene sier uttrykkelig: «Ånden selv vitner med vår ånd at vi er Guds barn». «Den som tror på Guds Sønn, har vitnesbyrdet i seg selv. Den som ikke tror Gud, har gjort ham til en løgner». Merk deg dette siste!

Herren roper jo uttrykkelig: «Den som vil, han komme». «Om hans synder er røde som blod, skal de bli hvite som snø».

Men hvis jeg da fremdeles alltid går der uviss på om jeg har syndenes forlatelse, – hva annet er det enn å gjøre Gud til en løgner? Det er jo det samme som å si at jeg vet ikke om det er til å stole på, dette som Herren sier. Og det ville jo være en dårlig bekjennelse for en kristen.

«Derfor», sier Luther, «skal vi hver eneste dag strekke oss etter å komme ut av tvilen og til visshet. Og bestrebe oss på å grundig rykke opp med rot den skadelige villfarelsen som hele verden er forført i; denne tanken at menneskene ikke skal kunne vite om de er i eller utenfor nåden. For hvis vi tviler på Guds nåde mot oss, og ikke holder fast ved at vi eier Guds velbehag for Kristi skyld, så benekter vi at Kristus har frikjøpt oss. Og vi kaster over ende alt hans verk og alle de velgjeringene mot oss som han stadig har vist».

Den som er tilfreds uten å eie noen forvissning om at han eier skatten, han setter sannelig heller ikke skatten videre høyt! En annen sak er at vi må søke vissheten i ordet, og ikke i følelsene.

Men nå består jo ikke en kristens fred og visshet i at han anser seg selv for å være gudfryktig og troende, og er fornøyd med seg selv. Nei, tvert imot finnes det ingen som kjenner på mer synd hos seg selv enn en levende kristen.

Men hans trøst og hans frelsesgrunn er denne; at Kristus har lidd døden for oss syndere, at han er rettferdiggjort ved tro, d. v. s. av nåde. Og på denne grunnvoll burde vi jo nå med rette ha en vedvarende og urokkelig fred.

Da kan vi si at «i meg selv er jeg hvert øyeblikk bare verd fordømmelse. Men i Kristus er jeg hvert øyeblikk ren og rettferdig, ja, godkjent og elsket av Gud. Min trøst er bare det som gjelder for alle, for de største syndere. For Kristus har virkelig i sin død forsonet hele verden med Gud. Ikke bare de troende. Jo visst er mine synder forferdelige, mange og store, så jeg nok var verd å aldri få ha en glad stund. Men hva skal jeg gjøre når tross alt Kristus var så nådig og tok mine synder på seg, og led døden for meg, synderen. Da tør jeg ikke i mismot tvile på dette, våger ikke la være å tro det og glede meg.

Og jeg er da sannelig heller ikke døpt til meg selv, så jeg skal måtte leve på min egen rettferdighet. Nei, jeg er akkurat derfor døpt til Kristus, for at jeg skal være ikledd ham og hans rettferdighet.

Hvis Gud ville tilregne synden, hvem ville da kunne bli stående? Ikke en eneste av våre gjerninger ville være frie for synd. Men hele Guds evangelium vitner jo om at det var akkurat derfor Gud gav sin Sønn til en soning for våre synder. Og da våger jeg ikke gjøre dette til en løgn.

Riktignok kjenner jeg noe ganske annet i mitt hjerte og samvittighet. Der kjenner jeg ikke noen rettferdighet, men tvert imot synd og elendighet. Men Gud sier selv i sitt eget ord at denne synden og elendigheten som jeg kjenner på, er utslettet, betalt, tilgitt og forlatt. Da vil jeg selvsagt la Gud være større enn mitt hjertes følelser, være en Gud som ikke lyver. Det Gud har gjort og sagt, er mye mer sikkert enn det stakkars jeg ser og kjenner.

Og han har ikke bare forsonet meg med seg i Kristi død, og forsikret meg om dette i sitt ord. Men også i nådemidlene har han gitt meg innsegl og testamente på hele frelsesskatten.

I dåpen har han på en spesiell måte gitt min person del i Kristi fullbrakte verk, og med et evig urokkelig testamente stadfestet dette til meg. Om så jeg i synd og vantro går bort fra skatten min, er likevel ikke skatten gått bort, liksom også pakten fortsatt består hos Gud. Skulle kanskje vår vantro kunne gjøre Guds trofasthet til intet? Så langt ifra!

Om jeg er falt ut av arken, er arken likevel ikke gått i stykker. Min trygghet er der tross alt også akkurat nå – i den samme arken. Arken; dåpen, testamentet, nåden hos Gud faller og vakler ikke fordi om jeg faller. Men står fast i evighet.

Min trøst og fred hviler dermed på det som er hos Gud, ikke hos meg. Det jeg har å trøste meg til, lyder slik: Kristi blod gjelder mer enn mine synder. Guds ord gjelder mer enn mine tanker og følelser. Dåpapakten, testamentet gjelder hos Gud, selv om jeg i lang tid kan ha vært borte fra ham.

Mot Kristi blod er alle mine synder bare som små gnister mot det store, vide havet. Mot Guds ord er alle mine innvendinger, oppfatninger og følelser bare som røyk og støv mot et stort fjell. På denne faste grunnvollen vil jeg trygt både leve og dø.»